

Het Boek Daniël - Nummer Honderdtwee

De drievoudige toepassing van de boodschapper: onthulling van profetische dynamiek

Jeff Pippenger
2024-02-29

De drievoudige toepassing van Elia heeft betrekking op de boodschap, de boodschapper en de beweging gedurende de tijdsperiode van Gods uitvoerend oordeel, die begint bij de zondagwet in de Verenigde Staten en voortduurt tot het einde van de genadetijd. Het uitvoerend oordeel intensiveert zich vanuit een periode waarin Gods oordeel met barmhartigheid is vermengd, tot de tijd waarin Zijn oordelen zonder barmhartigheid worden uitgestort in de zeven laatste plagen.

De drievoudige toepassing van de boodschapper die de weg bereidt voor de Boodschapper van het Verbond, betreft de boodschap, de boodschapper en de beweging gedurende de slotperiode van Gods onderzoekend oordeel, die de periode van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend aanduidt. Die periode eindigt bij de spoedig komende zondagwet in de Verenigde Staten; dan beginnen Gods uitvoerende oordelen.

Johannes de Doper bereidde de weg voor Christus, de Boodschapper van het Verbond, om het verbond te bevestigen in vervulling van Daniël hoofdstuk negen, vers zevenentwintig. Daarbij bereidde hij ook de weg voor Christus om plotseling tot Zijn tempel te komen en de zonen van Levi te reinigen, hetgeen Hij deed aan het begin en aan het einde van Zijn bediening van drie en een half jaar. De reiniging van de letterlijke tempel was het symbool van Zijn werk om de tempel van de ziel te reinigen van hen die worden voorgesteld als de zonen van Levi.

Zijn letterlijke werk van de reiniging van de tempel was een vervulling van de profetie, en toen Hij het werk volbracht in Johannes, hoofdstuk twee, verzen dertien tot en met tweeëntwintig, leidde de Heilige Geest de discipelen ertoe zich een passage uit het Oude Testament te herinneren die deel uitmaakte van Zijn werk van loutering en zuivering van de discipelen, ter vervulling van Maleachi drie.

In de passage in Johannes gaf Christus te kennen dat, wanneer de tempel van Zijn lichaam werd afgebroken, Hij die in drie dagen zou oprichten. Het gesprek met de haarklovene Joden voegde daaraan toe dat de verbouwing van de letterlijke tempel, die door Herodes was uitgevoerd en die juist in datzelfde jaar was voltooid, zesenvestig jaar had geduurd. Jezus was Zijn discipelen aan het reinigen door middel van een voorbeeld van een van de regels die verband houden met het profetische woord, dat Jezus door het werk van engelen, de Heilige Geest en de profeten binnen Zijn Woord had verankerd.

Hij verschafte het profetische voorbeeld dat het letterlijke het geestelijke vertegenwoordigt. Hij stelde de profetische sleutel van het getal „zesenvestig” in als symbool van de tempel. „Zesenvestig” was het aantal dagen dat Mozes op de berg was om de instructies voor de tempel te ontvangen. „Zesenvestig” is het aantal chromosomen waaruit de menselijke tempel is

samengesteld. „Zesenveertig” is het aantal jaren (1798 tot 1844) dat vervuld werd in het herstel van de geestelijke tempel, die door het heidendom en vervolgens door het pausdom vertreden was.

De twee tempelreinigingen omvatten de symboliek dat drie dagen gelijkstaan aan zesenvestig jaar. Zij omvatten het beginsel dat het letterlijke het geestelijke vertegenwoordigt. Zij vormden zowel een vervulling als een voorzegging van profetie. De twee reinigingen vertegenwoordigen een waarheid die door de ene klasse wordt misverstaan en aan een andere klasse wordt geopenbaard.

De twee reinigingen markeren een tijdsperiode waarin Gods kerk verdorven is geraakt tot het punt waarop zij „een overspelige generatie adders” is, die om een teken vraagt, terwijl het teken hun rechtstreeks wordt uitgelegd; want het enige teken dat gegeven zal worden, is het teken van de verwoesting van de tempel die in drie dagen wordt opgericht.

Adderengebloed, hoe kunt gij, die boos zijt, goede dingen spreken? Want uit de overvloed van het hart spreekt de mond.... Toen antwoordden sommigen van de schriftgeleerden en van de Farizeeën en zeiden: Meester, wij zouden gaarne een teken van U zien. Maar Hij antwoordde en zeide tot hen: Een boos en overspelig geslacht verlangt een teken; en het zal geen teken gegeven worden dan het teken van de profeet Jona. Want gelijk Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de walvis was, also zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten in het hart der aarde zijn. Mattheüs 12:34, 38–40.

Al deze profetische dynamieken worden weergegeven in alle drie de vervullingen van de Bode van het Verbond, die plotseling tot Zijn tempel komt, zoals Hij deed in Johannes hoofdstuk twee.

En het pascha der Joden was nabij, en Jezus ging op naar Jeruzalem, en vond in de tempel hen die ossen en schapen en duiven verkochten, en de wisselaars die daar zaten; en nadat Hij een gesel van touwtjes gemaakt had, dreef Hij hen allen uit de tempel, ook de schapen en de ossen; en Hij stortte het geld der wisselaars uit en keerde de tafels om; en Hij zei tot hen die de duiven verkochten: Neemt deze dingen van hier weg; maakt niet het huis van mijn Vader tot een huis van koophandel. En zijn discipelen herinnerden zich dat er geschreven stond: De ijver voor uw huis heeft Mij verteerd. De Joden antwoordden Hem dan en zeiden tot Hem: Welk teken toont Gij ons, daar Gij deze dingen doet? Jezus antwoordde en zei tot hen: Breekt deze tempel af, en in drie dagen zal Ik hem oprichten. De Joden zeiden dan: Zesenveertig jaar is aan deze tempel gebouwd, en zult Gij hem in drie dagen oprichten? Maar Hij sprak van de tempel van zijn lichaam. Toen Hij dan uit de doden was opgestaan, herinnerden zijn discipelen zich dat Hij dit tot hen gezegd had; en zij geloofden de Schrift en het woord dat Jezus gesproken had. Johannes 2:13–22.

De Boodschapper van het Verbond zou de zonen van Levi zuiveren en ook louteren als „zilver”, dat Gods Woord vertegenwoordigt, en als „goud”, dat het geloof vertegenwoordigt. De Boodschapper van het Verbond zou Zijn discipelen zuiveren door hun „geloof” in Zijn profetische „woord” te vermeerderen. Dat profetische woord was bestemd om te zuiveren, maar ook om te louteren. Zijn profetische Woord vertegenwoordigt altijd een beproeving, en het is door Zijn profetische Woord dat de zonen van Levi gelouterd worden in de periode waarin Hij plotseling tot Zijn tempel komt.

‘Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer grondig reinigen en Zijn tarwe in de schuur verzamelen.’ Mattheüs 3:12. Dit was een van de tijden van loutering. Door de woorden der waarheid werd het kaf van de tarwe gescheiden. Omdat zij te ijdel en eigengerechtig waren om bestraffing te aanvaarden, te zeer de wereld liefhadden om een leven van nederigheid te accepteren, keerden velen zich van Jezus af. Velen doen nog steeds hetzelfde. Zielen worden heden beproefd, zoals die discipelen in de synagoge te Kapernaüm beproefd werden. Wanneer de waarheid tot het hart doordringt, zien zij dat hun leven niet in overeenstemming is met de wil van God. Zij zien de noodzaak van een volkomen verandering in zichzelf; maar zij zijn niet bereid het zelfverloochenende werk op zich te nemen. Daarom zijn zij vertoornd wanneer hun zonden aan het licht worden gebracht. Zij gaan geërgerd weg, evenals de discipelen Jezus verlieten, morrend: ‘Dit woord is hard; wie kan het aanhoren?’ The Desire of Ages, 392.

Die „zielen die beproefd werden“ in „de synagoge te Kapernaüm“ weigerden te begrijpen dat Christus, toen Hij hun zei dat zij Zijn vlees moesten eten en Zijn bloed drinken, Zijn letterlijke lichaam gebruikte om een geestelijke waarheid over te brengen. Het was dezelfde profetische voorstelling die Hij van de tempel gaf in Johannes hoofdstuk twee. Toen het beginsel dat het letterlijke aan het geestelijke voorafgaat en het vertegenwoordigt, werd erkend als „een harde rede“, die zij niet wilden „aanhoren“, keerden zij zich om en wandelden nooit meer met Hem. Dat vond plaats in Johannes hoofdstuk zes, vers zesenzestig (666), wat de spoedig komende zondagswet voorstelt, die werd voorgesteld in type door 22 oktober 1844, hetgeen op zijn beurt werd voorgesteld in type door het kruis van Golgotha.

Van toen af gingen velen van zijn discipelen terug en wandelden niet meer met Hem. Johannes 6:66.

In Johannes hoofdstuk twee had de Heilige Geest de gedachten van de discipelen ertoe gebracht zich de profetie te „herinneren“ die Gods ijver beschreef, en het woord „ijverig“ is in zowel het Hebreeuws als het Grieks hetzelfde woord als „na-ijverig“.

Want de ijver voor Uw huis heeft mij verteerd; en de smaadheden van hen die U smaden, zijn op mij gevallen. Psalmen 69:9.

Gods ijver, die Zijn jaloersheid is, vertegenwoordigt het element van Gods karakter als een jaloers God, wiens jaloersheid geopenbaard wordt aan het derde en vierde geslacht van hen die Hem haten. In Johannes hoofdstuk twee plaatste de Heilige Geest dat de reiniging, volbracht door de Boodschapper van het Verbond, plaatsvindt in het vierde en laatste geslacht, hoewel er altijd nog enkelen van het derde geslacht in leven zijn wanneer de beker van het laatste geslacht vol is. Dat geslacht is een overspelig geslacht van adders.

Mozes vertegenwoordigde de vierde generatie, en het was toen dat Mozes gedurende zesenvieftig dagen onderricht ontving over het oprichten van de tempel. In die dagen ontving hij de wet, die in het tweede gebod aangeeft dat Gods naijver zich openbaart in het derde en vierde geslacht.

En Hij zeide tot Abram: Weet voorzeker dat uw nageslacht vreemdeling zal zijn in een land dat het hunne niet is, en zij zullen hen dienen; en men zal hen vierhonderd jaar verdrukken. Doch ook het volk dat zij zullen dienen, zal Ik oordelen; en daarna zullen zij uittrekken met grote

have. En gij zult in vrede tot uw vaderen gaan; gij zult in een goede ouderdom begraven worden. Maar in het vierde geslacht zullen zij hierheen wederkeren, want de ongerechtigheid der Amorieten is nog niet vol. Genesis 15:13–16.

In de laatste generatie van het oude Israël werd de tempel van de christelijke kerk, die Petrus een „geestelijk huis” noemde, opgericht. In die geschiedenis openbaarde God Zijn na-ijver tweemaal, toen Hij in Zijn ijver de tempel reinigde. In 1844 had God de geestelijke tempel van de Millerieten opgericht, en opnieuw was Hij aan het vroeger uitverkoren volk voorbijgegaan. In die geschiedenis kwam de Bode van het Verbond plotseling op 22 oktober 1844.

Zijn verschijning was voorbereid door middel van de bediening van William Miller. Terwijl de protestanten en de Millerieten 22 oktober 1844 naderden, werden twee klassen beproefd. De beproeving van de protestanten kwam in de tijd van het einde bij de komst van de eerste engel in 1798. Nadat de boodschap die de zonen van Levi zowel moest „reinigen als zuiveren” in 1831 werd geformaliseerd, begon de beproeving van de protestanten toen de boodschap van de eerste engel op 11 augustus 1840 met kracht werd bekleed. Op 19 april 1844 faalden de protestanten in de beproeving en werden zij de dochters van Babylon.

Vervolgens kwam de tweede engel, en toen werd het geloof van de Millerieten op de proef gesteld, en een loutering en zuivering werden tot stand gebracht. Toen de boodschap van de tweede engel kracht ontving op de kampbijeenkoms te Exeter van twaalf tot en met zeventien augustus, werd de beproeving van de scheiding onder de Millerieten tussen de wijzen en de dwazen voltrokken.

Het onderscheid tussen de wijzen en de dwazen was de olie, die de profetische boodschap van de Middernachtsroep was. Toen de derde engel op 22 oktober 1844 aankwam, was de tempel opgericht (in zesenvestig jaar). Op dat moment kwam de Boodschapper van het Verbond plotseling tot Zijn tempel.

„De komst van Christus als onze Hogepriester naar het allerheiligste, voor de reiniging van het heiligdom, zoals weergegeven in Daniël 8:14; de komst van de Zoon des mensen tot de Oude van dagen, zoals voorgesteld in Daniël 7:13; en de komst van de Heere tot Zijn tempel, voorzeggd door Maleachi, zijn beschrijvingen van dezelfde gebeurtenis; en deze wordt ook uitgebeeld door de komst van de bruidegom naar de bruiloft, zoals door Christus beschreven in de gelijkenis van de tien maagden, in Mattheüs 25.” *The Great Controversy*, 426.

Toen begon de Boodschapper van het Verbond Zijn werk om de Milleritische discipelen, in Maleachi hoofdstuk drie aangeduid als de zonen van Levi, te reinigen en te louteren.

Velen die onder de boodschappen van de eerste en de tweede engel uitgingen om de Bruidegom te ontmoeten, verwierpen de derde, de laatste beproevende boodschap die aan de wereld moet worden gegeven; en een soortgelijke houding zal worden aangenomen wanneer de laatste oproep wordt gedaan.

„Elke bijzonderheid van deze gelijkenis dient zorgvuldig bestudeerd te worden. Wij worden voorgesteld hetzij door de wijze, hetzij door de dwaze maagden.” *Review and Herald*, 31 oktober 1899.

Toen de boodschap van de eerste engel op 11 augustus 1840 met kracht werd bekleed, sloten velen zich aan bij de Milleritische beweging. Vervolgens verliet op 19 april 1844 een grote groep de beweging. Op 22 oktober 1844 luidt de traditionele opvatting dat er ongeveer vijftig zielen waren die door het geloof het Allerheiligste binnengingen. Indien men aanneemt dat het aantal ongeveer vijftig zielen bedroeg die aanvankelijk het licht van de derde engel volgden, wat betekent het dan wanneer ons wordt meegedeeld dat “velen” die de boodschappen van de eerste en de tweede engel hadden aangenomen, “de derde, de laatste beproevende boodschap, verwierpen”?

De Boodschapper van het verbond kwam plotseling tot Zijn tempel en opende het licht van het heiligdom in de hemel en de boodschap van de derde engel voor de vijftig die voortgingen in de ervaring van de derde engel, maar zij werden aanvankelijk verstrooid. Hun teleurstelling toen was groter dan de eerste teleurstelling, hoewel wij door zuster White worden ingelicht dat hun teleurstelling niet zo groot was als die van de discipelen na het kruis.

In beide parallelle geschiedenissen opende Christus Zijn profetisch Woord voor de teleurgestelden, en tegen 1850 verklaart zuster White dat haar werd getoond dat de Heer toen opnieuw Zijn hand uitstreekte om Zijn volk te verzamelen.

„23 september [1850] toonde de Heer mij dat Hij voor de tweede maal zijn hand had uitgestrekt om het overblijfsel van zijn volk terug te winnen, en dat de inspanningen in deze tijd van verzameling verdubbeld moesten worden. In de tijd van verstrooiing werd Israël geslagen en verscheurd; maar nu, in de tijd van verzameling, zal God zijn volk genezen en verbinden. In de verstrooiing hadden de inspanningen die werden gedaan om de waarheid te verbreiden slechts weinig uitwerking, zij brachten weinig of niets tot stand; maar in de verzameling, wanneer God zijn hand heeft uitgestrekt om zijn volk te vergaderen, zullen de inspanningen om de waarheid te verbreiden hun beoogde uitwerking hebben. Allen behoren één te zijn en ijverig in het werk. Ik zag dat het een schande was wanneer iemand zich op de verstrooiing beriep voor voorbeelden die ons nu, in de verzameling, zouden moeten leiden; want als God nu niet meer voor ons doet dan Hij toen deed, zou Israël nooit verzameld worden. Het is even noodzakelijk dat de waarheid in een blad wordt gepubliceerd als dat zij wordt gepredikt.” Review and Herald, 1 november 1850.

Bij het kruis waren de discipelen verstrooid, en in die geschiedenis begon Hij drie dagen later Zijn verstrooide discipelen te verzamelen. Ongeveer drie jaar na het einde van 1844 begon Christus Zijn verstrooide kudde te verzamelen. In die geschiedenis leidde Hij Zijn volk ertoe het publicatiewerk te beginnen en de tweede van Habakuks twee tafelen te publiceren, die aan het einde van 1850 werd vervaardigd en vervolgens vanaf januari 1851 in de Review and Herald te koop werd aangeboden.

De kaart van 1843 was de stoffelijke voorstelling van de boodschap die de tempel reinigde, welke werd opgericht in de geschiedenis van de boodschappen van de eerste en de tweede engel. Met de komst van de derde engel had God het voornemen Zijn werk te voleindigen en Zijn volk naar huis te nemen, maar zij kwamen in opstand, zoals het oude Israël had gedaan, en zowel het oude als het moderne Israël werd toen aangewezen om in de woestijn rond te zwerven. Indien die adventisten die aanvankelijk het licht van de derde engel hadden aangenomen, in geloof waren voortgegaan en

de stoffelijke voorstelling van hun boodschap hadden gedragen, namelijk de kaart van 1850, dan hadden zij de wederkomst van Jezus kunnen inleiden en naar huis kunnen gaan. Maar het was hun beschoren de geschiedenis van Jozua en Kaleb, en van de tien ontrouwe verspieters, te herhalen.

“Indien de adventisten na de grote teleurstelling in 1844 aan hun geloof hadden vastgehouden en eensgezind de zich ontvouwende voorzienigheid van God waren gevolgd, de boodschap van de derde engel hadden aangenomen en haar in de kracht van de Heilige Geest aan de wereld hadden verkondigd, dan zouden zij het heil van God hebben aanschouwd; de Heere zou krachtig met hun inspanningen hebben gewerkt, het werk zou voltooid zijn, en Christus zou reeds lang geleden zijn gekomen om Zijn volk tot hun beloning tot Zich te nemen. Maar in de periode van twijfel en onzekerheid die op de teleurstelling volgde, gaven velen van de adventgelovigen hun geloof prijs.... Zo werd het werk belemmerd en werd de wereld in duisternis gelaten. Indien het gehele adventistische lichaam zich had verenigd op de geboden van God en het geloof van Jezus, hoe zeer anders zou onze geschiedenis zijn geweest!”
Evangelism, 695.

Johannes de Doper en William Miller bereidden de weg voor opdat Christus plotseling zou komen en een volk zou reinigen dat de boodschap van het heil, onder de kracht van de Heilige Geest, naar de gehele wereld zou brengen. De discipelen van Christus volbrachten hun opdracht, maar het begin van het adventisme deed dat niet. Tegen 1856 waren zij vervallen in de toestand van Laodicea, verwierpen zij het voortgeschreden licht van de „zeven tijden”, en begonnen zij in 1863 aan het proces van toenemende opstandigheid, helemaal doorlopend tot aan de spoedig komende zondagwet. De opstandigheid van 1863 werd voorafgeschaduwd door de opstandigheid van de tien verspieters. Aan het einde van de veertig jaren van omzwerfing in de woestijn werd het oude Israël teruggebracht tot dezelfde beproeving, en zo werd een voorbeeld gegeven van het moderne Israël dat wordt teruggebracht tot de oorspronkelijke beproeving.

De opstand van de tien verspieters te Kades werd veertig jaar later te Kades herhaald. De opstand van de tien verspieters, die de veertig jaar durende omzwerfing in de woestijn teweegbracht, stelt de opstand van 1863 voor, toen het moderne Israël zijn eigen omzwerfing in de woestijn van Laodicea veroorzaakte. Aan het einde van de veertig jaar werd het oude Israël opnieuw naar Kades gebracht, waarmee wordt aangeduid dat de beproeving die het Milleritische Adventisme bij de opstand van 1863 zuiverde, herhaald zal worden wanneer de Boodschapper van het Verbond opnieuw plotseling tot Zijn tempel komt.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Bij de verovering van Gilead en Basan waren er velen die zich de gebeurtenissen herinnerden welke bijna veertig jaar tevoren, in Kades, Israël tot de lange zwerftocht door de woestijn hadden veroordeeld. Zij zagen dat het verslag van de verspieters aangaande het Beloofde Land in menig opzicht juist was. De steden waren ommuurd en zeer groot, en werden bewoond door reuzen, in vergelijking met wie de Hebreeën slechts dwergen waren. Maar zij konden nu inzien dat de noodlottige vergissing van hun vaders had gelegen in hun wantrouwen jegens de macht van God. Alleen dit had hen ervan weerhouden terstond het goede land binnen te gaan.”

„Toen zij zich aanvankelijk gereedmaakten om Kanaän binnen te gaan, ging deze onderneming met veel minder moeilijkheden gepaard dan nu. God had Zijn volk beloofd dat, indien zij Zijn stem zouden gehoorzamen, Hij hun zou voorgaan en voor hen zou strijden; en Hij zou ook horzels zenden om de inwoners van het land te verdrijven. De vrees van de volken was in het algemeen nog niet opgewekt, en men had weinig voorbereiding getroffen om hun opmars te weerstaan. Maar toen de Heere Israël nu gebod voort te trekken, moesten zij optrekken tegen waakzame en machtige vijanden, en het opnemen tegen grote en goed geoefende legers die zich hadden voorbereid om hun nadering te weerstaan.

‘In hun strijd met Og en Sihon werd het volk gesteld voor dezelfde beproeving waaronder hun vaders zo kennelijk hadden gefaald. Maar de proef was nu veel zwaarder dan toen God Israël had bevolen voorwaarts te gaan. De moeilijkheden op hun weg waren aanzienlijk toegenomen sinds zij hadden geweigerd verder te trekken toen hun bevolen werd dit te doen in de naam des Heren. Zo beproeft God nog steeds Zijn volk. En indien zij nalaten de beproeving te doorstaan, brengt Hij hen opnieuw op hetzelfde punt, en de tweede maal zal de proef hen nader raken en zwaarder zijn dan de voorafgaande. Dit gaat zo door totdat zij de beproeving doorstaan, of, indien zij nog steeds weerspannig zijn, God Zijn licht van hen terugtrekt en hen in duisternis laat.’ Patriarchs and Prophets, 436, 437.